COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

277

ion văduva

steaua lui horn

dan arcașu

vega — sfinxul din crucea sudului

277

Colecția
„POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XII
1 iunie 1966

Dan Arcașu s-a născut în anul 1940 la Reșița. După absolvirea liceului se înscrie la Facultatea de matematică și fizică din Timișoara, pe care o absolvă în 1960. În prezent lucrează ca matematician principal la Institutul politehnic Timișoara. A comunicat și a publicat mai multe lucrări de specialitate, din domeniul ciberneticii. Cele două povestiri apărute în această fasciculă a Colecției reprezintă debutul literar al lui Dan Arcașu.

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta și desenele interioare: CORNELIU BÎRSAN
Prezentarea grafică: CORNEL DANELIUC

dan arcașu

vega

Se lăsase o tăcere înfiorătoare. Cerul era sîngeriu. Nori sfîrtecați atîrnau jos, foarte aproape. Orizontul se întindea la trei pași. Bolovani ascuțiți, nisip și cîteva țevișoare străvezii, înghețate, pe care fantezia săracă le botezase licheni. Încercă să se ridice. Își concentră toată voința, toată forța. Nu se petrecu nimic, doar o sfîrșeală rece o sili să-și oprească pentru o clipă pînă și firul gîndurilor. Mîinile și picioarele nu mai existau. Putea totuși să respire. Deci costumul de astronaut nu fusese rupt. Printre fălcile încleștate se strecura ceva sărat care o îneca. Sfîrșitul ! Cît va ține ? O clipă ? Un minut ? Două ? Ciudat, nu-i părea rău. Se abandona neantului cu liniștea cu care renunți la un obiect drag pe care-l faci cadou. Auzise odinioară că în clipa morții îți recapitulezi viața, că în clipa morții pot încăpea ani. Ei bine, va avea, în sfîrșit, prilejul să constate...

A fost o viață stupidă și inutilă.

S-a născut pe nava „Inda", care a primit misiunea să exploreze pentru prima dată sistemul planetar al stelei Vega. Astru despre care astronomii afirmă că este cea mai tipică stea albă, dar pe care toți poeții o găsesc albastră. Așa a primit ea numele stelei. Poate pentru culoarea ochilor...

Părinții ei erau doi cosmonauți vestiți, al căror nume era pe buzele tuturora, ale oamenilor maturi și ale copiilor, deopotrivă. Mama ei murise în timpul întoarcerii, într-un accident, în timpul escalei pe Planeta Menhirelor. Pentru prima dată cînd a văzut Pămîntul, Vega avea treisprezece ani.

Era vară timpurie. De pe terasa sanatoriului care găzduia membrii expediției putea să vadă marea. O tulbura imaginea stranie, nemaivăzută a imensității translucide, veșnic în mișcare, în contrast cu celelalte două elemente — munții luminoși și verzi și cerul neverosimil de albastru. Îi plăcea să stea ore întregi privind mișcarea leneșă a norilor și a valurilor. Și în nici o seară nu scăpa să vadă Soarele care se scufunda în mare, roșu ca sîngele.

Ca... Involuntar pumnii i se încleștară. Între degetele argintii, înmănușate, scrîșniră cîteva pietricele uscate. Își putea mișca degetele ! Dar din nou... sfîrșeala asta cumplită. Trebuia să se liniștească. Poate totuși ceva... o minune...

Încercă să-și readucă în minte imaginea terasei. Cele mai plăcute ore fuseseră cele pe care le-a petrecut cu tatăl ei, un om cu umeri puternici și care se pricepea la o mulțime de lucruri. Îi plăcea să-și îngroape obrajii în palmele lui uriașe, iar el să-i povestească despre cîte-n lună și-n stele... El era convins că fata lui va deveni un astrofizician renumit, iar ea nu s-ar fi putut gîndi nici o clipă că un om ca tatăl ei s-ar putea înșela vreodată.

Reținuse pe vremea aceea frînturi dintr-o melodie simplă și probabil foarte veche, care i se păruse mai frumoasă decît tot ce auzise pînă atunci. Își mai amintește oare? Încercă să fredoneze cîteva măsuri, dar simți îndată urcîndu-i-se un nod în gît, și ochii i se încețoșară. Pulsațiile obsedante ale inimii, care-i țiuiseră pînă atunci în urechi, încetară deodată, lăsînd în loc un gol, o liniște, care creștea înspăimîntător. A trecut o secundă, două, trei.... Moartea! trecu prin mintea ei ca un fulger.

Dar nu. Încă nu. Cu o bubuitură pe care o simți pînă în măduva oaselor, șirul bătăilor reîncepu. Încercă să fie cît mai liniștită, să caute să se emoționeze cît mai puțin. Poate va cîștiga ceva; zece secunde? douăzeci?...

...Apoi tatăl ei plecase cu nava „Sirius-2" spre constelația „Cîinele Mare". Au trecut anii. Ea crescuse înaltă și puternică. Avea o fire veșnic neastîmpărată, pasionată, dornică de a cunoaște armoniile tăinuite din tot ce o înconjura. Încă de pe „Inda" se obișnuise cu exercițiile fizice sistematice. Și acum, ori de cîte ori avea prilejul, îi plăcea să alerge kilometri întregi de-a lungul falezei, rîzînd de cei care nu se puteau ține de ea, să se cațere pe stîncile cenușii care închideau golful, să cerceteze peșterile și crăpăturile adînci, unde găsea uneori cuiburi de păsări.

Încercă să-și reînvie în fața ochilor mișcarea străvezie a valurilor, dar nu mai reuși. Totul se îneca într-un torent de frînturi de cuvinte și imagini care apăreau de-a valma, fără nici o noimă. Nu se neliniști. Căută să-și suspende pentru o clipă orice vibrație a gîndirii, să-și imagineze în față doar vidul rece și negru... Neantul...!

...Va fi un cadavru frumos. În definitiv era încă tînără... În momentul cînd va muri, sistemele de încălzire ale costumului se vor deconecta automat. Era o măsură prevăzută anume. Dacă ar fi cald ar putrezi încet. Așa însă... va fi congelată. Comestibilă, ca și mamuții din Siberia...

Constată că nu-i pierise complet simțul umorului, al unui umor macabru, cel puțin... Asta era tot o părticică moștenită din firea lui Exam.

Fruntea ei se sprijinea de sticla imensabilă a cîștii. Iar sub viziera, la fiecare mișcare abia perceptibilă a capului, scîrțîiau fire de nisip înghețat. Părul despletit îi căzuse în față.

Era slabă, îngrozitor de slabă. De fapt cea mai mare parte din ea era o părticică din el... Pe Exam l-a cunoscut din întîmplare. Ea era studentă la astrofizică. El, cercetător la Institutul Mondial de Biomatematică. Deși tînăr își cîștigase renume prin teoria care dădea formula generală a interacțiunilor dintre cîmpurile psi ale tuturor speciilor de viețuitoare terestre. Era oare într-adevăr frumos? Oricum era grozav de inteligent și știa foarte, foarte multe lucruri. Pentru el nu existau probleme dificile și dacă nu reușea să dezlege dintr-o dată toate tainele naturii era doar pentru că n-avea niciodată timp suficient. Pentru el erau deschise toate portițele tăinuite ale sufletului omenesc.

Îi spusese că vrea s-o modeleze astfel ca să-i fie o bună tovarășă de viață... I-a deprins, într-adevăr, cu timpul, pe nesimțite, fără să vrea, și modul de a trăi, și modul de a lucra, și modul de a căuta adevărul sau frumosul în lucruri care la prima vedere îi se par lipsite de însemnătate. Totuși nu l-a putut cunoaște în întregime niciodată. Firea lui continua să-i rezerve totdeauna surprize.

El îi spusese de multe ori că e foarte frumoasă, dar niciodată n-a lăudat-o prea mult pentru inteligența ei. Bineînțeles că el se folosea ca

etalon de comparație pe sine însuși: totuși la început s-a simțit revoltată și a căutat să-i demonstreze contrariul. În discuții, ori de cîte ori avea prilejul, a căutat să-l contrazică. De fiecare dată însă i se demonstra cu răbdare că n-avea dreptate. Și trebuia să cedeze, deși de obicei nu-i putea urmări pînă la capăt firul încîlcit al raționamentelor.

Atunci cînd lumea îi vedea împreună și vorbea despre ei pe un ton admirativ, nu-și putea stăpîni mîndria de a fi tovarășa lui. Adesea însă, rămînînd singură, se simțea dintr-o dată atît de mică și de descurajată ca o furnică la poalele unui munte cu piscul în nori. Se hotărîse să facă tot ce-i va sta în puteri ca să-l ajungă, ca să fie aidoma lui. Se apucă atunci să studieze nebunește tot ce-i cădea în mînă, își încorda nervii pînă la plesnire, dar era suficient ca el să apară, să-i cuprindă umerii cu palmele, că revolta ei se topea într-o fericire care i se părea atunci mai presus de orice ambiție. Îl iubea. Pe vremea aceea nici ea nu-și dădea seama cît de mult. Dacă el i-ar fi cerut să-i fie sclavă supusă pe vecie, poate s-ar fi considerat făptura cea mai fericită din Sistemul Solar.

Într-una dintre zile însă el observă că toate rochiile ei, chiar și cele mai noi, sînt urîte și demodate și i-a cerut ca de acum înainte să nu mai îmbrace decît veșminte croite de cei mai vestiți meșteri, din materialele cele mai rare. Tot în vremea aceea începuse să-i observe și defecte despre care nu-i pomenise înainte niciodată și i-a cerut să le înlăture imediat. El n-a aflat niciodată că ea era nevoită din cauza asta să petreacă din ce în ce mai mult timp în tovărășia automatelor cosmetice, ajungînd adesea să-și neglijeze și cursurile. De cîteva ori, cînd se simțise ajunsă la capătul puterilor, iar el venea cu noi pretenții, încercase să-i răspundă cu priviri rugătoare... El o săruta atunci pe frunte și-i spunea invariabil:

— Vreau să fii cea mai frumoasă femeie de pe glob. Și tu știi bine că poți deveni dacă vrei.

În discuții el fusese totdeauna puțin ironic, iar în ultima vreme această ironie devenise supărătoare. Cînd ea încerca să-i reproșeze această comportare el se scuza, zicînd că s-ar putea să greșească, ironia însă nu însemna decît o ripostă (poate exagerată, dar el e foarte sensibil) la durerea pe care o simte că ființa dragă, din care a vrut să facă materializarea idealurilor sale, are atîtea defecte... Și mai zicea că ironiile astea au în fond scopul de a o stimi, de a o pune la ambiție...

Într-o zi el a plecat să asiste la o experiență cu un nume foarte complicat la Laboratorul Oceanic Central. Pe ea o rețineau examenele. Nu l-a putut însoți. Experiența s-a prelungit mult, mai mult decît s-a bănuit la început. Își amintea cu cîtă nerăbdare l-a așteptat... Cînd a venit părea căzut pe gînduri. I-a povestit despre o matematiciană, pe care o cunoscuse acolo, o fată excepțională, plină de idei, de spirit, ale cărei intervenții erau mereu de natură să-l stimuleze, să-i pună probleme noi... Două zile n-a vorbit decît despre asta.

— Păcat că tu nu vei putea fi niciodată ca ea...

A înțeles că totul s-a terminat. N-a putut însă pleca înainte ca el să-i țină o „lecție" în care a sfătuit-o să-și caute fericirea într-o activitate creatoare, științifică sau artistică, și că niciodată să nu comită greșeala de a-și lega toate visurile vieții de un singur om.

Trecuseră două luni de cînd absolvise ciclul superior. A cerut să fie repartizată la Institutul de fizică galactică din Pamir.

Își amintea de momentul în care a pășit pentru prima oară în Sala Verde, destinată studiului, și s-a așezat în fața unuia dintre informatroane,

acele automate înzestrate cu ecrane şi butoane colorate, care îţi furnizează în fracţiuni de secundă orice documentaţie de care ai nevoie, despre orice problemă pe care o mînă omenească a pus-o vreodată pe hîrtie. În ziua aceea i se părea că începe viaţa din nou. Fusese la profesorul Tao I, conducătorul institutului, care îi repartizase pentru studiu o problemă legată de stabilitatea braţelor Galaxiei.

— Nu trebuie să te supere că problema e atît de elementară. Toţi cercetătorii incepători trec prin faza asta. Fii fără grijă, vei putea găsi mai tîrziu şi singură probleme mult mai interesante prin care îţi vei putea dovedi forţele. Sînt sigur că vei fi o demnă urmaşă a părinţilor tăi.

În prima seară, deşi era foarte obosită, n-a putut să nu-şi aducă aminte de el. Constată cu ciudă că o mulţime de lucruri, aparent banale, pe care le făcea, îi veneau mai greu aşa, fără el, dar a căutat să-şi alunge de fiecare dată acest gînd.

Au urmat apoi zile şi nopţi. Studiul se dovedise mai dificil decît crezuse. S-a poticnit după primele cîteva pagini. Formulele deveneau pas cu pas din ce in ce mai încurcate, mai de neînţeles, mai stranii, mai lipsite de sens, mai ironice, mai duşmănoase. Părea că fug, jucîndu-se de-a v-aţi ascunselea în faţa ochilor ei. A reluat încă o dată şi încă o dată. S-a surprins apoi că obosise şi că de o jumătate de oră se gîndeşte doar la el. A luat hotărîrea să se odihnească mai mult. A doua zi a luat-o cu răbdare de la început. A treia zi a cerut ajutorul unui coleg. Un coleg oarecare. Acesta i-a explicat totul, amănunţit, plin de solicitudine...

Tot aşa ca odinioară... Şi din nou se surprinsese că dă doar maşinal din cap în semn de aprobare, deşi de mult nu mai auzea ce i se spune. Era stupidă ! Sări în sus de lingă colegul care o urmărea probabil foarte mirat şi fugi afară, pe coridoare, pe trepte, pe alei, pe poteca îngustă care ducea spre vale, pentru ca nimeni să nu-i poată zări în ochi lacrimile de ciudă.

Poate că ea fusese de vină. El era un om deosebit, cufundat mereu în problemele lui. Poate ca ar fi trebuit să-l ajute, să încerce să-l înţeleagă mai bine, cînd colo... Ea se pricepea atît de bine să-i creeze atmosfera prielnică lucrului. „Cealaltă" nu va şti asta niciodată atît de bine. Poate că fusese doar un capriciu trecător, poate că el o să-şi dea seama şi o să-şi ceară iertare...

În zilele următoare succesele şi insuccesele alternau, balanţa înclinînd tot mai mult către acestea din urmă. Încet, încet începea să i se contureze în minte un gînd înspăimîntător. Nu era în stare să înveţe. Era pur şi simplu incapabilă, pierduse această capacitate sau poate că nici n-o avusese vreodată.

Pe ecranele informatronului se perindau în faţa ei şiruri nesfîrşite de formule, figuri ciudate tridimensionale, a căror noimă probabil că n-o va afla niciodată. Îşi aminti fără să vrea vorbele pe care le-a auzit de sute de ori, dar cărora nu le-a acordat pînă acum vreo importanţă. „Matematica făcută în cadrul ciclului superior nu reprezintă decît baza, strictul necesar oricărui cercetător, de la care fiecare urmează să se specializeze mai departe studiind individual..." Poate şi-a greşit alegerea... poate i s-ar fi potrivit mai bine un alt domeniu de cercetare... Dar ce anume ? Pe vremuri, dacă e să dăm crezare istoriei, era mult mai uşor. Astăzi însă ai nevoie de studii speciale de matematică modernă nu numai în fizică sau tehnică, ci şi în biologie, în medicină, în psihologie... La arte nu se prea pricepea. Se zice că fiecare om se naşte cu aptitudini pentru ceva... La drept vorbind, în viaţa ei se pricepuse să facă un singur lucru — să-l iubească pe

el. Dar era oare vina asta atît de mare ? Să te dăruieşti cuiva cu tot ce ai mai bun, oare asta nu e o artă ? Poate că Natura a creat-o pe ea numai pentru iubire, pentru o iubire cum n-a mai fost niciodată. Nu ! Iubirea ei era prea meschină. Orice artă e adresată în primul rînd întregii omeniri. Iar de iubirea ei n-avea nevoie nimeni, nici măcar el.

În timpul zilei se mai amăgea că lucrează, dar nopţile îi deveniră îngrozitoare. I se părea uneori că din ungherele camerei răsar fantome care stau s-o pîndească. Îi era frică, simţea din ce în ce mai imperios, din ce în ce mai dureros nevoia lui lingă ea. Şi seară de seară adormea cu faţa îngropată în perna udă de lacrimi.

Nu-şi mai amintea precis cît a ţinut aşa, o săptămînă, o lună, un an... Pînă într-o zi... Îşi aminteşte de parcă ar fi fost ieri. În sala de lectură observă doi ochi care o urmăreau. Doi ochi în care putea citi o atenţie şi o grijă tandră. Era un băieţandru care probabil abia trecuse în ciclul superior. Venise aici în practică, după cîte şi-a putut da ea seama. Într-o zi s-a apropiat de ea. Era nespus de timid.

— Vega, eşti atît de frumoasă şi atît de tristă...

Avea bucle negre şi ochi mari, calzi ; iar atingerea palmelor lui o îmbăta, aşa cum îmbată focul din sobă pe călătorul care a făcut un drum lung pe viscol. Nu mai putuse suporta singurătatea nopţilor... Cînd s-a trezit din vis o scuturau fiorii. Nu era altceva decît un animal. O fiinţă lipsită de orice calitate umană. L-a rugat pe băiat să nu mai vină niciodată. El a privit-o mirat, fără să poată înţelege cu ce a greşit, i-a cerut iertare pentru răul pe care credea că i l-a făcut, a privit-o cu ochi rugători... Apoi a plecat cu capul în pămînt şi cu pumnii strînşi. Nu l-a mai văzut niciodată.

Fusese ultimul prieten, ultima speranţă...

În aceeaşi zi a primit vestea : „Nava Sirius-2" fusese lovită de un asteroid uriaş, de o natură necunoscută. Tot echipajul a pierit. Tatăl ei... ! ! ! Cu desăvîrşire singură...

Nu-şi mai amintea cum s-au petrecut lucrurile. Fără să mai poată gîndi la nimic alerga ca o nebună pe poteca ce ducea spre aerodrom. A luat prima cursă care-i asigura legătura spre orăşelul de la poalele Alpilor Maritimi, unde locuia el.

L-a zărit coborînd treptele străvezii de siliconit ale Palatului celor-care-ştiu. Era împreună cu cealaltă. Mîinile lor se înlănţuiau, iar pe feţele lor se citea fericirea. Simţi un fulger străbătînd-o din creştet pînă-n tălpi şi ţintuind-o locului. În minte i se făcu dintr-o dată o lumină orbitoare.

Era inutilă ! cum de nu şi-a dat seama pînă acum ? Nevrednică şi inutilă. Trăia, beneficia de tot ce avea nevoie, dar nu era în stare să dea nimic, nu era în stare să fie de nici un folos nimănui, iar iubirea ei era anacronică, ridicolă, prostească...

Fugi ca să nu fie zărită. Fugi pînă departe.

În antichitate oamenii care se ştiau de prisos îşi curmau viaţa... Viaţa ei însă nu-i aparţinea exclusiv... Şi poate totuşi era o cale... Aşa se născu în mintea ei Ideea. Peste două ore era în orăşelul astronauţilor din peninsula Graham din Antarctida. Shri Mahakananda, directorul staţiilor extraplanetare, care conducea şi Institutul de piloţi cosmonauţi, o cunoştea foarte bine încă de pe „Inda", unde fusese pilot de gradul I, ca şi tatăl ei...

Au urmat ani cenuşii, despre care îşi amintea doar prin ceaţă. Era cotată ca fiinţa cea mai retrasă din tot institutul. Învăţa mult, îşi lua examenele cu conştiinciozitate, dar fără prea multă strălucire. Ştia că şi în

cariera asta va avea nevoie de multă matematică, dar îşi zicea că nu pentru prea multă vreme. Uneori avea impresia că instructorii sînt mai indulgenţi cu ea decît cu ceilalţi. Probabil din cauza părinţilor... Ea se făcea că nu bagă de seamă nimic şi accepta compromisul, deoarece o ducea mai repede spre realizarea ţelului. Iar revolta mocnită a mîndriei jignite n-o făcea decît să urmărească cu şi mai multă încăpăţînare acelaşi ţel. Pe el nu l-a mai întîlnit. Uneori visa să-l revadă, alteori îi plăcea să-şi imagineze cum ii va primi el vestea morţii. În sinea ei se împăcase cu el, iar dacă ar fi venit într-o zi să-i ceară iertare, probabil că ea l-ar fi primit cu acelaşi zîmbet care lui ii plăcuse pe vremuri atît de mult. Era acum convinsă că nu-l va putea niciodată nici uita, nici înlocui. Toate astea erau foarte limpezi şi în deplină concordanţă cu ţelul ei, dăruindu-i un sentiment de siguranţă în plus. Va muri curînd. Conştiinţa clară a acestui fapt îi dădea puteri pe care nu bănuise că le-ar putea avea. Pierduse noţiunea de frică. Fantomele nopţii n-o mai înspăimîntau. La început, cînd îi mai apăruseră, le-a înfruntat rîzînd în hohote ; apoi n-au mai venit niciodată. Colegii o puteau vedea adesea urcînd singură munţii din jurul cosmodromului-şcoală, pe ceaţă, pe viscol, doar într-un costum uşor de antrenament, cu dinţii încleştaţi, cu priviri în care mocnea o flacără neliniştită.

După absolvirea institutului au urmat pe rînd examenele de pilot-cosmonaut planetar II şi I, apoi trei ani de stagiu pe navele de cursă care deserveau staţiile din jurul planetelor exterioare.

Cînd îşi satisfăcu stagiul se prezentă din nou la Shri Mahakananda şi nu se ridică să plece pînă ce acesta nu i-a promis că va susţine în Consiliul Expediţiilor Stelare ca să i se încredinţeze conducerea navei experimentale „Eol". „Eol" era capabilă să dezvolte o viteză foarte apropiată de viteza luminii. Ca orice navă experimentală, datorită riscurilor pe care le comporta utilizarea unor instalaţii nemaiîncercate pînă atunci, era pilotată de un singur om, ajutat doar de creiere cibernetice şi de roboţi.

Voia să moară. Dorea cu toată ardoarea acest lucru. Dar era departe de a-şi dori o moarte prostească, inutilă. Universul mai ascundea pentru oameni multe pericole. Expediţiile în zonele necercetate ale Galaxiei se terminau încă deseori în mod tragic. Cu toate acestea, moartea cosmonauţilor nu putea fi un sacrificiu inutil. Ultimele cuvinte lansate spre Pămînt şi captate de uriaşele antene paraboloidale care se roteau în jurul planetei-mamă conţineau de cele mai multe ori informaţii despre cauzele catastrofei, informaţii care permiteau expediţiilor care urmau evitarea lor, posibilitatea a noi paşi spre infinit. Aceasta era moartea pe care şi-o dorea. Şi rîdea în sinea ei la gîndul că de data asta necunoscutul va fi păcălit : i se va oferi în schimbul tainelor lui preţioase un obiect lipsit de valoare — o viaţă de om inutilă.

Au urmat anii zborurilor galactice. Se aventura mereu mai departe, mereu mai adînc în zonele declarate periculoase pentru astronavigatori. Cutreiera în lung şi-n lat temutele nebuloase obscure, regiunile din jurul stelelor neutronice sau al gigantelor albe, regiuni bîntuite de colosale furtuni gravitaţionale şi electromagnetice. Căuta cu înfrigurare neantul, dezlegarea. Dar neantul fugea, se retrăgea, i se refuza de fiecare dată, determinînd-o ca la prima ocazie să se avînte în întîmpinarea lui cu şi mai multă îndîrjire. Fiecare zbor al ei era şi mai temerar, şi mai nebunesc decît cel precedent.

Ceasurile, zilele, lunile, anii de singurătate o făcuseră să se contopească cu toată fiinţa ei de nava pe care o conducea. La început fusese

stăpînită de groaza de monotonie și de singurătate. Apoi descoperi treptat în mijlocul aparentei monotonii o lume întreagă, necunoscută înainte. Începu să sesizeze și să deosebească sute de nuanțe ale zgomotelor care proveneau de la motoare, ale indicațiilor date de aparate și locatoare. În drumul ei intîlnise multe fenomene contrare bunului simț, care i se păreau neînțelese. Pentru a și le lămuri apelă de repetate ori la informatronul navei. Se pomenise din nou față în față cu formulele pe care le întîlnise la Institutul de astrofizică. De data asta însă ele reprezentau răspunsuri la întrebări pe care i le-a pus însăși viața ei de toate zilele. Și încet, încet formulele deveniră luminoase, prietenoase și au prins să-i vorbească. Din păcate acum acest lucru n-o mai putea satisface. Era prea tîrziu. Zarurile erau aruncate. Singurele ei satisfacții reale erau date de momentele cînd semnalele de avertizare anunțau că pilotul automat nu se mai simte în stare să conducă nava și o cheamă pe ea în sala de navigație. Toată ființa ei era cuprinsă atunci de ceea ce au numit unii „beția neantului". Știa să stăpînească toate vibrațiile, toate clipirile uriașelor instalații cibernetice. Manetele panoului de comandă deveniseră degetele și brațele ei. Distingea norii de pulbere interstelară și vîrtejurile de particule elementare acolo unde nici cosmonauții experimentați n-ar fi observat nimic. Le simțea, știa că sînt acolo, chiar fără să le vadă și fără să poată spune de unde-i vine această certitudine... În felul acesta a fost deschis culoarul de trecere prin fioroasa zonă Ld-17. În felul acesta s-a dovedit că este posibilă traversarea norului Al Sudar, în felul acesta au devenit accesibile omului Ontana, Tial Ksu, prăpăstiosul Voar...

După „Eol" urmaseră alte nave, din ce în ce mai perfecționate. I s-a propus adesea un post de pilot în expediții mari, dar ea refuzase de fiecare dată. Dorea să rămînă mai departe pe navele experimentale. Dorea să zboare și mai departe singură. Între două zboruri, de obicei nici nu mai cobora pe Pămînt ca să nu-și răscolească inutil amintirile, ci-și petrecea cele cîteva săptămîni ale controlului medical pe o stațiune extraterestră. Era foarte rezervată în relatarea amănuntelor legate de zborurile ei. Cei ce-o trădau erau de obicei înregistratoarele automate sau roboții de tip antropomorf.

Situația devenise încetul cu încetul paradoxală. Ea, căutătoarea morții, ieșea mereu nevătămată din încleștări în care adesea expediții mult mai bine înzestrate își găsiseră sfîrșitul. Și, ca o încununare a acestei stări de lucruri, un an de zbor al ei echivala cu decenii întregi scurse pe Pămînt. Legile teoriei relativității sînt implacabile. Pe cînd pămîntenii se nășteau, îmbătrîneau, mureau, ea, care căuta moartea, revenea, mereu aceeași, ca un personaj din basme ce găsise taina vieții veșnice.

Viață veșnică... Viață petrecută în singurătate, doar cu ecranele locatoarelor și în conversații stupide cu roboții.

Roboții... Precis că sistemele de avertizare i-au și pus pe drumuri încoace. Vor fi dezamăgiți că vor sosi prea tîrziu ; cine știe ce le-or mai născoci mințile cibernetice... Ăștia sînt în stare să-i transporte cadavrul pe nava cosmică și să pornească nava. Dar încotro ?

De data asta va fi prea tîrziu. De data asta va... Ce-i ? S-a aburit viziera ? Sistemul de antiaburire s-a... ? O secundă... Încă una... Nu, nu e nici o durere. E doar foarte dificil... Ei asta... acum îi venea să plîngă... Era frig, îngrozitor de frig. Era slabă, în fiecare moment tot mai slabă. Era singură, atît de singură... Costumul argintiu o învelea în îmbrățișarea

lui moale, centura de astronaut o cuprindea uşor peste mijloc, viziera rece îi săruta buzele lipsite de sînge. Şi planeta întreagă, imensă, îngheţată, se lipise de ea, strivindu-i sînii, mîngîindu-i braţele...

*

Deschise ochii. Apoi a rămas multă vreme aşa, clipind rar, fără să înţeleagă noima petelor colorate care se contopeau în diverse configuraţii...

— Vega ! ! ! Mă auzi ? Vega ! ! !

Se înfioră. Planeta stîncilor purpurii... Catastrofa... !

Încercă să vorbească, dar nu reuşi decît să-şi descleşteze buzele şi limba care plescăi uşor. Întîi un horcăit, apoi...

— Cine eşti tu ?

— Sînt Mer Cheis, secretarul Consiliului expediţiilor stelare

— De ce nu... m-aţi lăsat... să...

Închise ochii istovită.

— N-am putut... Odinioară Shri Mahakananda a vorbit adesea despre tine. Era îngrijorat. Noi cunoşteam cu toţii viaţa şi gîndurile tale. Ai spus totul roboţilor. Ştim că doreşti uitarea veşnică. Noi sîntem obligaţi să respectăm voinţa fiecărui om...

— Dar eu am şi...

— Cînd te-am găsit erai în stare de anabioză. Roboţii au făcut ce s-au priceput. Te păstrau la o temperatură extrem de scăzută. Consumaseră deja tot sîngele pentru transfuzii... Nava ta zbura spre sectorul Fd-03, peste cîteva zile s-ar fi pulverizat în norul de praf de lîngă Mizar.

— Şi tu ?... De ce... ?

— Aveam nevoie de tine. Oamenii mi-au cerut să te caut şi să-ţi vorbesc. Ţi-am ieşit în întîmpinare. Nu te puteam lăsa să pleci fără să-ţi transmit rugămintea lor.

— Nevoie de mine ?

— Expediţia care a plecat să înfiinţeze prima colonie locuită pe planeta interioară a lui tau Ceti a intrat într-o zonă cu un nemaiîntîlnit de mare gradient gravitaţional în regiunea Nz-12. Piloţii au pierdut controlul asupra navelor care au fost izbite de un astru minuscul, superdens. Toate navele au pierit, în afară de „Antar". S-au salvat circa două mii de oameni. Însuşi „Antar" nu mai poate decola. Tu cunoşti regiunea. Afară de tine nimeni nu s-a mai întors de acolo. Expediţia nu dispune decît de rezerve limitate de combustibil şi de alimente, instalaţiile de reproducere a lor fiind în majoritate distruse. Ne-au lansat un apel în care spuneau că pot rezista cel mult optsprezece luni. Din momentul întîlnirii cu tine trebuia să zburăm direct spre ei. Or, tu erai moartă, cu organe întregi strivite complet. Pe Pămînt nu mai aveam timp să ne întoarcem.

— Atunci cum aţi... ?

— Prin transplantare. Un tînăr astrobiolog s-a oferit voluntar. A trebuit să doneze ficatul, un rinichi, splina... Am avut dificultăţi. Nu eram prevăzuţi cu aparatură pentru astfel de operaţii. A fost greu pînă am neutralizat reacţia organismului faţă de acizii nucleici străini. A ţinut aproape o lună... şi rezultatul nu e sigur. Am reuşit să-ţi redăm cunoştinţa punînd în joc tot ce am avut la dispoziţie. Peste două ore va reveni criza. Există o singură şansă ca să rămîi în viaţă — să doreşti tu însăţi foarte mult acest lucru.

— Dar el... ?

— El e mort. Poate că pe Pămînt va putea fi readus la viață. Șansele sînt de 70—75 la sută... Am impresia că era un pic îndrăgostit de tine. Cred că pe Pămînt mulți tineri ar fi făcut în situația asta același gest ca și el... Ai un nume aureolat de legendă... Aș putea spune chiar că tinerii te consideră un fel de semizeu...

— Pe mine ?!

— Stă în puterea ta să alegi. De alegerea ta depinde viața sau moartea celor două mii de astronauți. Aceasta e rugămintea pe care a trebuit să ți-o transmit. Din nefericire a durat mult pînă te-am putut aduce la viață. Peste o sută nouăzeci de ore sîntem la locul catastrofei. Nu mai putem întîrzia nici o zi. Dacă optezi pentru viață, va trebui să fii pînă atunci suficient de puternică spre a putea conduce nava. E o navă destul de mare ; lucrează pe ea circa o sută de oameni. Noi te vom ajuta la manevre cît ne va sta în puteri, dar tu va trebui să fii pilotul comandant. Tu ești singura care cunoști drumurile...

sfinxul din crucea sudului

(Din lucrările celui de-al doilea simpozion de folclor astronautic)

Miezul comunicării mele îl constituie o întîmplare petrecută de mult, în epoca eroică în care Galaxia era străbătută încă de corăbii astrale micuțe, conduse de căpitani temerari, corăbii ce cădeau adesea pradă capcanelor necunoscutului ori ajungeau să naufragieze pe planete pustii, departe de căile de legătură cu lumile locuite. Cu toate acestea, chiar și în epoca aceea, cu greu mai puteai găsi pe cineva care să-ți poată spune numărul exact al navelor construite de pămînteni sau al celor aflate în luptă cu urgia anilor-lumină. Pe cele cîteva zeci de cosmodroame existente în jurul Pămîntului soseau și plecau zilnic mesagerii civilizației noastre, oameni cu chipurile aspre, arse de razele unor sori îndepărtați, adesea îmbătrînite înainte de vreme.

Cosmonauții mureau de obicei departe, în larg, dar mulți dintre ei, la bătrînețe, reveneau pe Pămînt. Îi puteai recunoaște ușor, după mersul puțin legănat și după faptul că în serile senine obișnuiau să stea în vreun loc mai ferit de luminile orașului privind cerul înstelat. Lumea pretindea despre ei că sînt cam lăudăroși. N-am cunoștință că s-ar fi făcut o statistică oficială în acest sens, dar este stabilit că dacă aveau ocazia să povestească, mai ales tinerilor, pățaniile de odinioară nu se lăsau prea mult rugați. Oricum ar fi însă, printre aceste povești se găseau și întîmplări

ciudate, puţin obişnuite, întîmplări pe care oamenii ceilalţi le transmiteau apoi din gură în gură. Aşa s-au născut legendele. Aşa s-au născut legenda despre planeta oamenilor de cristal şi despre floarea de foc, legenda despre luminile simetrice din Boarul şi despre merele de aur din constelaţia Hesperidelor. Aşa s-a născut şi legenda despre sfinxul din Crucea Sudului.

Cînd mi-a fost povestită prima dată, am primit-o, ştiu, cu destul scepticism. Deunăzi însă, în timp ce cotrobăiam în arhivele din Bucureşti ale Institutului Mondial de Astronautică, am descoperit uimit un jurnal foarte vechi, dar de o autenticitate neîndoielnică. El aparţinuse navei „Jane", care a părăsit Pămîntul în 25 septembrie 2234. Ultima parte a jurnalului a fost scrisă de pilotul Arn Amwe. Cred că cele cîteva pagini pe care le voi reproduce mai jos sînt de natură să limpezească unele amănunte cu privire la geneza multcomentatei legende.

*

„De trei săptămîni n-a mai scris nimeni în acest jurnal. Mai precis din preziua catastrofei. Chiar şi acum, cînd nava se îndreaptă cu motoarele lucrînd în plin spre Pămînt, compunerea acestor rînduri îmi cere un mare efort.

. . . .

Ultimul care a murit a fost Fred. Nu cred că n-ar fi putut fi salvat, dar eu însumi zăceam atunci între viaţă şi moarte. Am impresia că automatul medical era incapabil să ne îngrijească pe amîndoi. Atunci a ales. De ce m-a ales pe mine, care eram inferior din toate punctele de vedere lui Fred, nu ştiu nici azi. Ştiu doar că, revenindu-mi pentru prima oară din starea de leşin în care mă aflam în majoritatea timpului, l-am putut zări pe Fred pe patul de alături, culcat pe spate, nemişcat, cu ochii deschişi aţintiţi către tavan şi cu un rînjet ciudat întipărit pe obraz.

L-am chemat pe nume. Apoi am strigat. Ştiu că în cele din urmă urlam din tot pieptul. El privea ţintă în direcţia tavanului şi rînjea fără să se clintească.

O bună bucată de vreme nu mi-am dat seama limpede că am rămas singur. Cred că asta se datora stării în care mă aflam. Convalescenţa mea a fost destul de înceată. Nu puteam să mă dau jos din pat ; şi chiar dacă aş fi avut forţă suficientă tot n-aş fi reuşit, deoarece cred că braţele automatului m-ar fi ţintuit locului.

Au mai trecut două sau trei zile chinuitor de lungi pînă să pot părăsi patul. Abia în momentul acela, cînd am pus pentru prima dată piciorul pe podeaua sâliţei, mi-am dat seama că aveam greutate. Constatarea aceasta a avut asupra mea efectul unui şoc. Obişnuit cu starea de imponderabilitate din timpul zborului, am pornit cu paşii împleticiţi, ţinîndu-mă mai mult de pereţi, spre sala de navigaţie. Nu ştiu de ce, dar pe drum nu m-am putut gîndi decît la o singură ipoteză : nava a descins pe vreun corp ceresc călăuzită numai de pilotul automat. Dar era absurd... Toate motoarele erau scoase din uz...

Pe unul dintre coridoare, în faţa unui panou montat în perete, se afla un scaun metalic. Găsind că-mi stă în drum, am vrut cu un gest maşinal să-l dau la o parte. Abia cînd mi-am dat seama că nu-l pot clinti din loc nici dacă mă opinteam cu toate forţele, mi-am adus aminte că scaunele de acest tip erau de obicei fixate de podea, precauţie lesne de înţeles în timpul zborului imponderabil sau cu acceleraţia variabilă. Deşi aş fi putut

să-l ocolesc, am insistat (azi nu mi-aş mai putea explica de ce) să-l dau la o parte. Am acţionat mecanismul de desprindere. Prima apăsare pe pîrghie n-a avut nici un efect. Surprinderea mea a fost cu atît mai mare cu cît la a doua apăsare scaunul sări în sus şi, lovindu-mă cu atîta putere încît am fost trîntit, zbură pînă în tavan, de care se lipi cu o plesnitură puternică. Intrigat, m-am cramponat cu mîinile de picioarele scaunului, încercînd să-l trag jos. Zadarnic însă. Am rămas cîteva clipe suspendat, apoi, simţind dintr-o dată o sfîrşeală puternică, a trebuit să-mi dau drumul, revenind pe podea... Trebuia să-l las baltă.

Mi-am continuat drumul, totuşi eram atît de zăpăcit încît, ajuns în sala de navigaţie, mi-a trebuit mai mult de o oră pînă să-mi dau seama că, departe de a fi descins, înaintam prin Cosmos cu o viteză pe care «Jane» n-ar fi putut-o niciodată atinge cu ajutorul motoarelor sale ; direcţia — nebuloasa obscură «Sacul de cărbune» din constelaţia Crucea Sudului. Găsind că la una dintre uşiţele de la dulapul cu circuitele pilotului automat slăbiseră şuruburile, am făcut gestul obişnuit de a lua o cheie universală dintr-o trusă cu scule. Dar abia am desprins-o din lăcaşul ei că mi s-a smuls cu violenţă din mînă şi, aidoma scaunului, zbură în sus, lipindu-se de tavan. La fel am păţit, cîteva clipe mai tîrziu, cu o şurubelniţă. Mi-am scos atunci din buzunare o mulţime de obiecte care s-au comportat cît se poate de curios : dacă cheile au zburat vertiginos în sus, în schimb batista, împăturită, căzu pe podea de parcă ne-am fi aflat pe Pămînt. Stiloul, la rîndul lui, cobori lent şi maiestuos, iar cînd l-am prins din zbor am constatat că avea greutatea unui fulg.

Toate fenomenele acestea m-au pus de-a binelea pe gînduri ; probabil însă că eram încă prea slăbit, deoarece altfel nu-mi pot explica de ce o bucată de vreme n-am găsit nici o ipoteză pentru a-mi explica originea lor. Am stat pînă seara (după indicaţiile ceasului din sala mare, singurul în care mai puteam avea încredere), corelînd observaţiile mele cu indicaţiile instrumentelor de bord, dînd apoi pilotului automat să analizeze pe toate feţele concluziile la care am ajuns. Într-un tîrziu am stabilit amîndoi acelaşi lucru — eram tîrîţi, cu o forţă căreia nu ne puteam opune, de un uriaş vîrtej magnetic, asemănător celui din Orion, dar de mii de ori mai puternic. Spun vîrtej deoarece traiectoria noastră seamănă cu o curbă elicoidală foarte alungită.

Obiectele metalice (mai precis ferometalice) se supuneau influenţei vectorului cîmp magnetic, care din punctul meu de vedere era orientat «în sus». Celelalte obiecte opuneau, dimpotrivă, rezistenţă faţă de această mişcare accelerată, datorită masei lor inerţiale, ceea ce le dădea o greutate foarte apropiată de cea de pe Pămînt. Spre norocul meu, în partea de «jos» a navei se afla o cantitate mare de combustibil asupra căruia cîmpul magnetic n-avea nici o influenţă. Graţie acestui fapt, «Jane» îşi păstrase poziţia obişnuită de zbor. Dacă întîmplător această rezervă de combustibil s-ar fi pierdut în timpul catastrofei, nava ar fi fost întoarsă cu capul în jos, ceea ce nu-i exclus să-mi fi fost fatal în starea în care mă aflasem.

Abia după ce l-am tîrît pe Fred afară din navă, după ce mi-am lepădat costumul de astronaut şi am urcat în sala mare m-am simţit cuprins de groaznicul gînd că rămăsesem cu desăvîrşire singur. Şi această singurătate, în starea în care se găsea «Jane», echivala cu condamnarea la o moarte lentă, dar sigură. Perspectiva sfîrşitului era însă mult mai aproape decît aş fi putut presupune chiar în aceste momente de pesimism. Intrînd în sala de navigaţie şi aruncîndu-mi în treacăt ochii peste panoul instru-

mentelor de măsură, am rămas înlemnit. Accelerația crescuse în mai puțin de o zi cu trei metri pe secundă la pătrat. Simțisem, e drept, o dificultate în mişcări în ultimul timp, dar crezusem că e doar efectul convalescenței sau al dezadaptării...

Dacă fenomenul va persista, mă aştepta moartea, prin strivire sub propria mea greutate, în cel mult o săptămînă-două. Şi că perspectiva aceasta era cît se poate de serioasă, m-am putut convinge a doua zi dimineața, cînd acul indicatorului accelerației l-am găsit deplasat cu încă cîteva diviziuni spre dreapta. În plus, pe ecrane apăreau din cînd în cînd scîntei ; la început răzleț, apoi din ce în ce mai des. Peste cîteva ore continuarea observațiilor devenise imposibilă. Deşi ceasul arăta «amiaza», eram atît de amețit încît am hotărît să mă culc.

Cred că am dormit foarte mult. Am avut coşmaruri groaznice. Prima senzație care a ajuns la pragul conştiinței mele în momentul trezirii a fost urletul disperat, infinit al sirenelor de alarmă. Buimăcit, am vrut să mă ridic, dar mi-a fost cu neputință. O forță de neînvins îmi împingea spre podea fiecare părticică a corpului. Am căzut în patru labe. Aşa am înaintat, mai mult tîrîndu-mă pînă în sala de navigație.

Imaginea care m-a primit aici mi-a adus aminte de orele premergătoare catastrofei. Acele instrumentelor de bord se agitau nebuneşte. Luminițele de avertizare clipeau neîntrerupt, indicînd primejdie. În situația navei intervenise o schimbare. Aparatele o simțeau, dar eu nu mai eram capabil să găsesc vreo ordine în haosul indicațiilor lor.

Ecranele erau negre, dar din cînd în cînd trecea peste ele cîte o răbufnire de lumină. Doar pe cele două ecrane din margine şerpuiau dungi verticale, albe şi negre, într-o unduire care semăna cu un dans. M-am tîrît pînă în dreapta, lîngă pilotul automat. Am fost nevoit să-mi adun toate forțele pentru ca să mă pot sui pe scaunul din fața lui. Cînd în sfîrşit am reuşit să mă aşez, mîinile îmi tremurau, iar capul, pe care nu mai eram în stare să-l țin drept pe umeri, îmi căzuse pe piept. Respiram şuierător şi între limba uscată şi cerul gurii simțeam un gust galvanic.

Am vrut să rotesc butoanele prin care puteam modifica parametrii locatoarelor, dar toate butoanele înțepeniseră. Pe ecrane curgeau aceleaşi neînțelese semnale luminoase. Mîinile îmi erau grele, de parcă aş fi legat de ele greutăți de plumb...

Am tresărit brusc. Cineva m-a atins pe spate. Era fără îndoială o mînă... N-am putut să mă întorc imediat deoarece eram ca paralizat.

— Te rog să mă repari ! Am recunoscut vocea robotului antropomorf «Jim». Îl crezusem distrus. — Sînt foarte uşor. Nu înțeleg nimic din ce se întîmplă. Şi aud tot timpul zgomote care nu mă lasă să gîndesc...

— Unde ai fost pînă acum ?

— Nu ştiu ce s-a întîmplat cu mine. Cred că am dormit... Deşi nu pricep exact ce înțelegeți voi prin «a dormi».

Mi-a cerut să-i deconectez centrii de plăcere şi de neplăcere, deoarece avea tot timpul senzații extrem de neplăcute. A continuat apoi să-mi sporovăiască despre «durerea lui de cap» (noțiune pe care o cunoştea doar din cărți, întrucît roboții nu puteau simți aşa ceva) şi în fine mi-a cerut să-i dau dispoziții ce să facă într-o serie de probleme mărunte. Din două truse, zicea, lipseau nişte scule, ceea ce denota o neglijență inadmisibilă... În toată nava nici un ceas nu mai funcționa, ceea ce avea să ducă la urmări dezastruoase, şi cîte altele pe care nu le mai țin minte.

I-am deconectat blocul de motivație *, așa cum mi-a cerut, operație care mi-a luat mai mult timp decît în mod normal, datorită faptului că toate uneltele folosite reacționau anapoda. Cînd am terminat, l-am văzut pe Jim căzut într-o apatie totală. Mi-a spus că-i e mai bine, apoi, după o scurtă pauză, că viața de fapt nu are nici un rost, și el și-a dat seama încă de mult, pentru ca pe urmă să mă anunțe că-i e somn și merge să se culce din nou. Abia după ce plecă mi-am dat seama că ar fi trebuit să-i măresc activitatea centrului tonigen, dar imediat după aceea mi-am amintit că în starea în care era nici măsura asta nu mai putea ajuta la nimic. Mi se părea stupid. Mi se părea stupid că nu-l interesa nici unde sînt tovarășii mei, nici încotro se îndreaptă nava, ci doar «durerea» lui imaginară de cap sau absența unor scule din trusă. Mi se părea stupid, deși știam prea bine că roboții antropomorfi sînt roboți de o construcție foarte simplă, care erau destinați special să se ocupe de mărunțișuri.

Eram singur și nu mă puteam bizui decît pe propria mea persoană. Capul îmi vîjiia ca un stup de albine. Aparatele aiurau. Nava nu mai acționa la nici o comandă. O dată, mi se părea că fusese tare de mult. Omul care se așeza pe scaunul pe care ședeam acum era stăpînul navei. Eu nu mai eram decît un prizonier orbit și surzit, închis într-un veritabil sicriu zburător.

Am simțit deodată o imperioasă dorință să văd ce e în jur, să văd ce se petrece în afara navei. Aveam impresia că acolo aș putea găsi dezlegarea enigmei și poate chiar o soluție salvatoare.

Fără să mă gîndesc la eventualele primejdii care m-ar putea aștepta acolo (puneți-vă în situația mea), m-am tîrît în patru labe pînă în sala mare, de unde am coborît cu eforturi supraomenești pînă în antreul camerei ecluză.

Costumul de astronaut făcea și el parte dintre obiectele cu «greutate negativă», și dacă nu l-aș fi apucat zdravăn mi-ar fi scăpat dintre degete zburînd către tavan. Noroc totuși că forța provenită din inerția cu care corpul meu se împotrivea accelerației navei era mai mare decît atracția exercitată de cîmpul magnetic asupra părților ferometalice ale costumului. Altminteri aș fi fost și eu ridicat în aer.

M-am îmbrăcat cu multă greutate și după ce am terminat eram atît de istovit încît m-am întins pe podea pentru cîteva minute, abia trăgîndu-mi sufletul. Drumul pînă în cămăruța vecină, unde știam că există un fotoliu, mi s-ar fi părut un calvar. Cînd m-am liniștit m-am ridicat și m-am îndreptat spre camera-ecluză. Senzația pe care o aveam cu costumul pe mine n-o pot compara decît cu aceea a cuiva care sare de la mare altitudine, în momentul deschiderii parașutei. Cu toate acestea mă puteam mișca relativ mai ușor.

Cînd ușița exterioară a camerei-ecluză s-a dat la o parte, îmi amintesc că m-am apropiat de orificiul oval căscat spre infinitul spațiului cu un amestec atît de intens de curiozitate și teamă cum n-am mai simțit niciodată pînă atunci. Ajuns în sfîrșit la marginea abisului m-am lăsat întîi în genunchi, apoi m-am întins complet, cu mîinile încleștate de pragul de metal. Aveam tot timpul impresia că la cea mai mică mișcare neatentă voi aluneca afară, în gol și m-am surprins că sporovăiam tot timpul cu voce tare.

---

* **Bloc de motivație** — *parte din sistemul nervos al automatului care asigură alegerea acțiunilor celor mai adecvate cu obiectivele urmărite (noțiune fantastică* — n. a.).

În jurul navei nu părea să se petreacă nimic deosebit și, exceptînd cîteva stele sîngerii aflate sub mine (o iluzie datorită, cred, vitezei mari cu care se deplasa nava), nu mi-a atras atenția nimic. Doar într-un tîrziu mi-am dat seama că mîinile mele aveau umbră. Deci undeva, deasupra mea, se afla un obiect luminos...

M-am decis foarte greu să mă întorc cu fața în sus. Degetele cu care strîngeam pragul erau crispate și mă dureau.

Cînd în sfîrșit am îndrăznit, ceea ce am zărit deasupra capului m-a făcut să scot un urlet de groază. Acolo sus se afla un cap omenesc imens, care acoperea o bună bucată din bolta cerească. Un cap cu ochii uriași, cu nasul abia schițat, cu o frunte plată, foarte înaltă, lipsită de păr. Tot chipul avea desăvîrșita albeață a zăpezii. «Jane» se îndrepta către gura întredeschisă a arătării, o gură în care se căsca un abis ușor roșcat. Iar buzele..., la început crezusem că halucinez..., buzele se depărtau una de alta tot mai mult, iar gura devenea din ce în ce mai imensă. Cînd mi-am dat seama de acest lucru, mi-am pierdut cunoștința. Nu știu precis cît am stat în starea asta ; cred că doar cîteva secunde.

Cînd mi-am revenit și am zărit din nou imaginea aceea monstruoasă, nu mai eram în stare să articulez nici un sunet. Închizînd ochii, strîngînd pleoapele cît puteam, am dat îndărăt bîjbîind pînă la panoul de la care se comanda închiderea ușii exterioare. Dinții îmi clănțăneau și părul mi se făcuse măciucă. N-am avut curajul să deschid ochii și am căutat butoanele, pipăind cu degetele panoul. Tot timpul aveam impresia că în momentul următor voi fi apucat din spate, de grumaz și tras afară din navă. Doar cînd am auzit șuierul pompei de aer și am simțit cutele costumului lipindu-se de mine, semn că presiunea în camera-ecluză a ajuns la o atmosferă, am îndrăznit să privesc ușa care se deschidea în fața mea, către încăperile navei, către lumină. Ajuns înăuntru am leșinat din nou, leșin care se prelungi apoi într-un somn adînc. M-am trezit cu impresia că mă sufoc. Mișcările îmi deveniseră foarte dificile...

. . . .

Eram cuprins de o totală apatie. Imaginea văzută în afara navei mi se părea un crîmpei din visurile halucinante pe care le avusesem în ultimul timp și nu mă mai preocupa în mod deosebit.

M-am tîrît fără nici un țel de colo-colo pe podeaua camerelor. Accelerația creștea din oră în oră. Dacă n-aș fi purtat costumul de astronaut, de mult aș fi fost țintuit locului. Din cînd în cînd aveam senzații de sfîrșeală, coșmaruri, vedenii.

În momentul în care eram cît pe-aci să mă abandonez, îmi veni, ca o străfulgerare, o idee care-mi mai putea prelungi viața cu cîteva zile. Dacă aș fi stat cufundat în apă (un mediu cu densitatea foarte apropiată de a mea), aș fi putut atenua o parte din efectele neplăcute ale accelerației crescute. Peste o oră pluteam îmbrăcat în costumul de astronaut pe suprafața apei din bazinul de baie. Pentru prima dată în ultimele zile m-am putut simți relaxat. Închizînd ermetic viziera căștii, am putut chiar dormi un somn odihnitor, fără teama de a mă îneca dacă m-aș fi întors pe o parte.

Deși m-am trezit mai odihnit, starea de apatie se accentuase. Stăteam ore întregi nemișcat, privind tavanul, fără să simt nici cea mai vagă nevoie să mă ocup de ceva, să mă gîndesc la ceva, inclusiv la situația mea sau la soarta care mă aștepta. Deși era paradoxal, gigantica imagine nu mă preocupa de loc, așa cum nu mă preocupa scurgerea timpului ori

starea aparatelor de bord. Astăzi înclin să cred că aceasta se datora influenței cîmpului magnetic asupra biocurenților din sistemul meu nervos.

Nu pot preciza cît timp a trecut în această situație. Poate doar cîteva ore, poate zile.

De cele ce au urmat îmi aduc aminte vag și imprecis. Acum cînd scriu îmi vine foarte greu să-mi pun în ordine ideile și imaginile pe care ar trebui să le consemnez aici. Despre multe dintre ele n-aș mai putea spune cu siguranță dacă s-au petrecut aievea sau pur și simplu le-am visat.

La început a fost un zvon abia perceptibil, care urca din străfundurile navei, devenind încetul cu încetul un huruit lugubru care cutremura pereții. Luminile au slăbit din ce în ce mai mult, sfîrșind prin a se stinge. Totuși nu se făcuse complet întuneric. Toate obiectele de metal erau aureolate de o luminescență ușoară, violacee, care devenea deosebit de puternică în jurul obiectelor ascuțite. Chiar pe suprafața costumului meu jucau scîntei și lumini. Cu toate astea, probabil și datorită stratului izolator, n-am simțit nici o senzație neplăcută.

Apoi, la un moment dat, au apărut doi oameni aidoma unor fantome. Dar, deși nu erau în cameră, ci dincolo de perete, îi vedeam, fără să fi simțit cîtuși de puțin nevoia să-mi explic cum anume. N-aveau propriu-zis o formă bine precizată și nici fețele lor nu le-am putut desluși...

Am purtat discuții cu ei. Azi nu-mi mai pot aminti ce limbă am folosit și nici măcar dacă ei aveau cuvinte sau vreun alt mijloc de comunicare. În cea mai mare parte a discuțiilor însă nava dispăruse complet. În față era capul acela alb și imens, care clipea uneori sau mișca din buze, fără să pot auzi nici cel mai slab sunet. Capul era înconjurat de stele, de constelații, iar undeva, în jos, se continua cu un trup cețos, abia definit. De fapt erau mai multe umbre în jur. Văzîndu-mi uimirea, mi-au dat explicații.

Omul, spuneau ei, este prea mic și prea slab. Chiar dacă va putea străbate zece sau o sută de miliarde de ani-lumină, încă n-a făcut decît un singur pas spre-infinit. Dar pentru el este necesar să știe ce este mai departe, de o mie de ori, de un milion de ori mai departe, acolo unde nu mai poți zări nimic, nici dacă ai construi un telescop de mărimea Galaxiei. Legile teoriei relativității limitează viteza de deplasare a corpurilor clădite din substanță electromagnetică*. Dar există o particulă care iese de sub rigoarea acestei legi (nu știu de ce, dar ori de cîte ori mă gîndesc la discuția aceasta îmi vine în minte cuvîntul «yin»). Un corp compus din astfel de particule nu interacționează decît extrem de slab și într-un mod deosebit cu corpurile «electromagnetice», permițînd o viteză limită de deplasare infinit mai mare. Omul este însă construit din substanță inertă care nu se poate desprinde din propria galaxie. Dacă totuși ar fi plăsmuit din particule «yin»...

Astfel a luat naștere «proiectul celor doi giganți».

---

* *Arn Amwe folosește termenul de „substanță electromagnetică" pentru substanța clădită din particule elementare care pot avea sarcină electrică sau care pot produce un cîmp magnetic ; adică de fapt pentru substanța din care este alcătuit universul cunoscut de noi. Pornind de la ecuațiile lui Maxwell, Einstein a demonstrat în teoria relativității că nici un corp nu poate atinge sau depăși viteza luminii. S-ar putea emite ipoteza că o „substanță neelectromagnetică" nu s-ar supune restricției de viteză din teoria relativității* (n. a.).

Doi oameni construiți din particule «yin». Cel pe care-l vedeam era de fapt primul. Era un proiect care cerea o muncă imensă, desfășurată pe un șantier de dimensiunea constelațiilor, înconjurat de zidurile obscure ale nebuloasei numite de pămînteni «Sacul de cărbune». Eu nimerisem din greșeală pe una dintre «benzile rulante». Din partea aceea nu se așteptau la venirea unor nave cosmice. Noroc că o stație de control m-a observat și m-a interceptat. Nu înțeleg cum a fost oprită nava din viteza fantastică cu care zburase, tot așa cum nu înțeleg cum în cele din urmă m-am pomenit cu aceeași viteză pe drumul de întoarcere spre Pămînt. Giganții urmau să fie oameni, copie fidelă a celor ce i-au creat. Particulele «yin» permiteau construirea unor modele în stare să imite cele mai fine vibrații și detalii ale moleculelor lumii noastre, iar slaba lor interacțiune cu particulele elementare «electromagnetice» avea să dea giganților posibilitatea să traverseze o galaxie fără să abată din drum nici cel mai infim meteorit. Giganții vor putea traversa o galaxie în mai puțin de un minut. Iar într-o lună ar putea ajunge, chiar «mergînd pe jos», la marginea universului cunoscut de om. Ei însă nu vor îmbătrîni vizibil nici chiar într-o sută de ani. Și drumurile lor vor fi foarte lungi.

Am întrebat umbrele din jurul meu :

— Cum se vor deplasa aceste ființe ? Ce vor mînca ? Cum vor putea vorbi ?...

Umbrele se priviră (cred că se priviră), apoi au zîmbit (așa mi s-a părut) compătimitor. Am înțeles că ei considerau că doar ființe aflate pe o treaptă inferioară de dezvoltare puteau pune întrebări despre asemenea mărunțișuri. Am înțeles că în ochii lor eram aidoma robotului Jim cu trusele sale de scule.

Mi-au explicat, totuși, cu multă bunăvoință că particulele «yin» care se găsesc peste tot în univers le vor servi deopotrivă și pentru deplasare, și pentru hrană. Bineînțeles însă că nu se vor deplasa pe jos și nici cu mîinile goale. Vor fi doi — o femeie și un bărbat. Cînd se vor întoarce vor fi poate zece, poate o sută ..

La rîndul meu le-am explicat că patria mea este foarte departe, în direcția Ursei Mici, și că motoarele mele erau avariate. Ei au fost puțin mirați, apoi au rîs. Nu înțeleg de ce au rîs...

Le-am arătat nava. Apoi i-am zărit umblînd prin încăperile ei. Mai departe nu-mi mai aduc aminte decît de zborul nesfîrșit al unor forme vagi și nedeslușite. Într-un tîrziu, cînd mintea mi se limpezi, eram din nou culcat în bazinul din baie. Luminile ardeau, iar pereții erau din nou cum fuseseră înainte. Am constatat cu uimire că dispăruse accelerația aceea îngrozitoare, și obiectele ferometalice erau din nou la locurile lor. Am constatat că motoarele funcționau perfect, iar creierele cibernetice de asemenea. Doar lui Jim a trebuit să-i redau eu «plăcerile și neplăcerile».

Ecranele erau încă bruiate ; așa se face că n-am putut rezista tentației de a ieși, fie și pentru cîteva momente, din navă. Acolo, undeva în spate, se mai zărea conturul cețos al «gigantului». Am făcut și cîteva fotografii..."

*

Nava „Jane" a ajuns pe Pămînt peste un an. În răstimpul călătoriei sale aici se scursese mai bine de un secol.

Din înregistrările automatelor de pe navă, care se găsesc la aceeași arhivă, reiese într-adevăr o ruptură și o întoarcere inexplicabil de ascuțită a traiectoriei, tocmai în regiunea nebuloasei „Sacul cu cărbune". Dovezi

directe ale apariției unor ființe umane care nu făceau parte din echipaj, în preajma navei, n-am putut însă găsi.

Menționez că am ținut să redau și o serie de fragmente mai puțin semnificative din jurnal, cum ar fi cele de la început, tocmai pentru a ilustra starea de spirit a autorului lor, care s-ar fi putut repercuta asupra veridicității celor relatate.

Arn Amwe și-a trăit restul anilor foarte retras, la un observator astronomic de altitudine din Antarctida. La vreo cincizeci de ani după moartea lui, se pare că în același timp, mai mulți astronomi și astronauți au văzut două pete albe deplasîndu-se vertiginos printre constelații și pierind în depărtări. Nici unul însă n-a reușit să le fotografieze ori să le observe mai detaliat. Tot astfel nici fotografiile anexate la jurnalul de bord nu pot fi considerate concludente, fiind extrem de neclare.

Deocamdată sfinxul din Crucea Sudului continuă să-și păstreze vălul de mister. Regiunea aceea, considerată foarte periculoasă, n-a mai fost multă vreme vizitată de astronavele pămîntene. Cu cîteva decenii în urmă a plecat spre Polul Sud ceresc nava antimagnetică „Paracuta". După o lungă tăcere, acum cîteva zile a fost recepționat primul mesaj al expediției : „Ne întoarcem cu vești importante".

Poate că de astă dată vom afla în ce măsură cele relatate de Arn Amwe au vreun temei.

În atenția colaboratorilor:

Materialele adresate redacției noastre trebuie să fie dactilografiate la două rînduri, pe o singură parte a filei, în cîte două exemplare. Fiecare lucrare trebuie să fie însoțită de un scurt rezumat.

Autorii ale căror materiale sînt acceptate vor fi înștiințați în scris la adresa indicată, lucrările urmînd să apară potrivit necesităților redacționale. Manuscrisele nepublicate nu sînt înapoiate.

ion văduva

steaua lui horn

20

Privirea ancorată în zări nebotezate
Înscrie-n harta bolţii înfometatul drum
Şi Horn sub pleoape strînge stelarele carate,
Ce par în telescoape doar un himeric fum.

El vrea să graviteze spre-o virginală Terră
Pe arcul zării ninsă de alte constelaţii;
Iar vorba-i este calmă, virilă, austeră
Cînd navelor comandă periplul peste spaţii...

Cum stă-n hubloul navei ce-l ară printre astre,
În matca amintirii sonore fluvii-i curg,
Tălăzuindu-i poarta păzitelor dezastre,
Înfiorîndu-i ziua cu un rotat amurg.

Şi-n Horn zoreşte ceasul din al veciei zid,
Rotundul ceas prin care străin a colindat,
Interceptînd din larguri ţesute-n mări de vid
Semnale încărcate de-un ţărm îndepărtat.

Întîiu-i gînd fusese că-n zvonul lor visează
Pe alte paralele de astrogeografie
Şi alte lumi ce-aruncă în univers o rază,
O ancoră dorindu-şi înfiptă-n veşnicie.

Apoi ani lungi trecură, iar din solia care
Treptat îşi dezvelise un colţ de înţeles,
Părea că brusc vibrează prin bolţi nepăsătoare
Un fantomatic ţipăt, un straniu S.O.S.

O fi cumva apelul vreunei lumi ce piere,
Chemarea către Cosmos, un strigăt de-ajutor?
Sau poate-o fi reflexul aceleiaşi himere
Ce şi pe noi ne prinse în mreji de-atîtea ori?

Spre-a descifra tăioasa enigmă fascinantă,
De-atunci umanitatea în mersul ei suit,
Atrasă implacabil de-această-abruptă pantă
Mai sus de sine însăşi superb s-a arcuit.

...E, în sfîrşit, amiaza săririi peste sori
Străfulgerînd, „Săgeata" ardea imensa rampă
Şi cu un spasm titanic ieşea dintre strîmtori,
Să-ntreacă ani-lumină în curgerea ei amplă.

Deci clipa aşteptată în ieri s-a prefăcut
Şi din afara navei ce-l ară printre astre
Viteazul Horn se lasă pe zburătoru-i scut,
Privirile spălîndu-şi în rîurile-albastre.

El ştie că-n „Săgeata" ce cată omeniri
De cart sub glezna nopţii istoriile-s toate
Şi ale lor vertebre pe verticale firi
În diamantul minţii cu toate-s constelate.

Roboţi-rachetă-n golul astral lansat-a iar,
Să prindă în sinteze a Cosmosului noapte,
Şi din antene-ntinse spre-ai zării icusari,
Mişcarea le-o conduce cu siderale şoapte.

Înalte candelabre se-apropie, se-alungă
Şi mări necercetate din larguri vin şi pier,
Cînd Horn cu-ai lui tovarăşi, pe-a Galaxiei dungă,
Cu sonda lor stelară forează negrul cer.

De cîte ori ei uşa deschisă-nspre cabina
Robotului ce nava prin hău o dirijează
Atent n-au contemplat-o, prinzîndu-i doar retina
Lui Ship lipsită încă de mult rîvnita rază!

Dar inima lor totuşi nedomolită bate
Spre irişii noptatici ce-n jurul ei se ţes
Şi semnelor venite din zări nebotezate
Nu uită să le-ajungă adîncul înţeles.

O fi cumva apelul vreunei lumi ce piere,
Chemarea către Cosmos, un strigăt de-ajutor?
Sau poate-o fi reflexul aceleiaşi himere
Ce şi pe noi ne prinse în mreji de-atîtea ori?

★

De cînd „Săgeata“ ară nenumărate ceruri
Atîţia ani-lumină i-au curs pe lîngă bord.
Ce deznădejdi de piatră, ce nebuneşti eteruri,
Şi nicăieri limanul, şi nicăieri un port...

Dar Horn și-ai lui tovarăși, peste genuni zburînd,
Din lanțuri de capcane scrîșninde în delir
Se desfăceau ; ca vechii nădieri de pe Pămînt
Nu-și conteneau periplul spre țara de Ofir.

Convoiul de-astronave noi căi tăia apoi,
Un pod peste întinderi zvîrlind, peste solstiții.
În iaduri siderale descoperea sori noi,
Fixîndu-i pentru alte semețe expediții.

Dar să lăsăm în urmă ce-a fost. „Bătrînul" Ship
De Horn, de Gal, de Edna, de ceilalți nouăzeci
E-asediat. Din umbre încet al tainei chip
Real contur cîștigă prin spațiile seci.

De ce pălesc Icarii ? ...Broboane de sudoare
Pe frunțile ce poartă însemnul omenesc.
Și Beethoven, străvechiul, într-înșii parcă-apare
Cînd aștrii fără veste avar se spovedesc :

„Departe, peste larguri de mii de ani-lumină,
În miezul Galaxiei, într-un sistem solar,
Al zilei ochi se-nchide, balanța se înclină,
Trăgînd corola vieții spre-adîncul funerar.

E strînsă omenirea pe discul ei de lut.
Din astrul ce se stinge o noapte încolțește
Pentru vecii. Dar totuși destinul cel temut
Nădejdea n-o sugrumă cu glacialu-i clește."

Din sufletele celor în zbor fără repaos
(Ce atmosferă-ncinsă de-nalte tensiuni !)
Un imn de căi lactee cînta în negrul haos,
Penumbrele-ndoielii piereau podind genuni.

Şi navele răsună de al chemării corn.
Mai repede spre lumea ce strigă peste moarte !
Iar Ship, prin biounde, comenzile lui Horn
Primind, reprogramează periplul mai departe.

★

Prin zile fără capăt şi drumuri fără nume
Trecea prin Cosmos nava, un fulger vajnic, dens,
În simfonia vastă de înstelate spume
Ţintind ca punct de orgă teluricul ei sens.

Şi iată, deodată, sporeşte pe ecran
Planeta părăsită pe brîna depărtării —
Un strop de suferinţă în smalţ de porţelan,
O lacrimă-ngheţată în ţara disperării.

Ce aspră catastrofă aici a pogorît,
Înmărmurind planeta în blocuri mari de gheață!
Lungi giulgiuri desfășoară, suflînd al beznei rît
Și alb e pretutindeni, dar nici o dimineață.

Din navă pămîntenii cutremurați privesc.
Un peisaj sălbatic pe zări halucina.
Pe òrbita-i străveche un rece corp ceresc
Își preschimbase lutu-n mauzoleu de nea.

Și, fără vreo comandă, întregul echipaj
La posturi se împarte. Ce liniște amară!
Se-apropie planeta cu articu-i miraj...
Terestrele-astronave pe albul ger coboară.

Și pe lucioase magme se-opresc în bulzi de fum.
Cocorii depărtării se tulbură și țipă,
Fugind după ecouri înmărmurite-acum
Și le gonesc cum ceasul gonește după clipă.

O ușă se deschide și sub a ei arcadă
C-o pasăre solară în ochi apare Horn.
Apoi, din alte nave, pe tina de zăpadă,
Și ceilalți se arată și toți spre zări se-ntorn.

Tabloul are forme fantastice într-însul:
În trepte frînte-n falii, în blocuri de beton,
Cascade glaciare descind, surpîndu-și plînsul;
Vibrații-ncremenite într-un văzduh afon.

Dormeau haotic piscuri, cu scut de nori pe frunți.
În somnul fără vise al orbului de sus.
Părea procesiunea unor funebre nunți
Pe buze de crepuscul și arcuri de apus.

În ochii-acestor sparte oglinzi necunoscute
Căta-nțelesuri Edna, prin geologii trecînd,
Iar crîncena arenă a seminției mute
Sădea în Gal un germen de meteoric gînd.

Şi lîngă ei robotul, nedespărțitul Ship,
Se-nlănțuie-n formule de limpede simbol ;
În ample teoreme, ca un abstract polip,
Asimila înghețul sălbaticului pol.

Porniră-apoi să suie pe-al globului lințoliu.
Ca pe un semn al morții, polare aurore
Desfăşurau feeric spectralul steag de doliu
Deasupra unor albe Sodome și Gomore.

Ce vechi civilizații or fi sub solzii grei,
Întemnițate-n solul pecetluit de-omături ?
Lăcate-s pretutindeni, dar potrivite chei
De unde să le afli, exilul să-l înlături ?

Hăt, dincolo de-acele ghețoase nebunii,
Pe-al iernii var surîde o insolită oază ;
În geometrii suave cupole străvezii ;
Sub tainice cleștare viața lent pulsează.

Ai Terrei astronauți, către mocnitul rug
Nerăbdători se-ndreaptă. În sanctuar dispar :
E un muzeu al minții. În nefirescu-i burg,
Invenții fără număr încheagă-un calendar.

Enigma după care fugit-au ani-lumină
Conturu-și definește într-un cristal stingher ;
În plasma-i genială un straniu om se-nclină,
Spunîndu-le-n imagini povestea-acestui cer.

Aerian rulează ca-n vremea de demult
Un film, și echipajul cu simțurile toate
Întregul basm îl soarbe. O, tragicu-i tumult
Prin cîte mii de veacuri pînă la el străbate!

...Într-o bătrînă eră, aceleași moarte locuri
De-aici, de sub hlamida omătului etern,
Erau însuflețite de generoase focuri,
Iar lumea încă nu se schimbase în infern.

Dar într-o zi nefastă, în purpuriul astru,
Cînd inima-ncepuse a bate tot mai rar,
Au priceput cu toții că un cumplit dezastru
Pîndește viitorul sistemului solar.

Febril fu maratonul spre a salvării coastă:
Din ceruri nucleare, astrale vii carate
Au reușit să smulgă și iar lumină vastă
A mîngîiat planeta și-albastrele-i palate.

Pădurile o clipă s-au încomat din nou,
Ca-n vremurile bune, și viața iar s-a-ncins.
Dar încă-o dată noaptea își sună-al ei ecou
Din soarele, pe zare, din veac în veac mai stins.

Atunci umanitatea, o mare-n disperare,
A încercat să mute smălțatul glob de lut
Pe-o altă axă, -aproape de-un alt mai tînăr soare...
Dar încercarea-i fuse un zbor înalt căzut.

Înghețul dacă poate ar fi decurs mai lent,
Problema rezolvare cumva și-ar fi găsit.
Abisul însă care amenința dement
Spre-o ultimă-ndrăzneală pe om l-a biciuit.

Şi asfel omenirea, cu gîndu-n viitor,
Porni-n acea răscruce supremă mai departe
Şi-a reuşit să smulgă răspunsul salvator
Şi moartea s-o înşele, încremenind-o-n moarte.

Oprind voit mişcarea în creier, în artere,
Orice suflare vie a preschimbat-o-n gheaţă,
Nădăjduind patetic o fugă peste ere
Şi o reîntîlnire cu-o bună dimineaţă.

Cu tîmpla lîngă moarte stă lumea-n miez de taine
Şi-n somnu-i pur încearcă vecia să adune,
Şi mari statui de veghe în hialine haine
Aşteaptă deşteptarea din cornul ei să sune.

Dar mult mai înainte sub cruste-adînci de pol
De-a coborî el, omul, a ridicat pe-un munte
O capitală-a minţii într-un muzeu-simbol,
Să dăinuie-ntre dînsul şi neştiut o punte.

Gîndirea planetară a fost cristalizată —
În ea adorm atîtea puternice merinde! —
Spre-a fi re-nsufleţite odată şi odată,
Cînd alte lumi prin hăuri acolo vor descinde...

În toţi cosmonauţii se-nvifora o mare.
Cu frigul ei povestea i-a fript cumplit pe toţi.
— Ce tragedie-ascunde această hibernare!
Pălise căpitanul, cătînd înspre-ai lui soţi.

— Ei n-au putut să-nvingă procesul implacabil
Ce le-ngheţa tărîmul, îşi spuse Gal în şoaptă.
— Zadarnic deci fusese efortul formidabil,
Rosti mîhnită Edna. — Titanica lor faptă

Cu toate astea n-a fost, răspunse Horn pe gînduri,
Nu, n-a fost vană truda, căci prin anabioză
S-au scurs peste-aparenta lor moarte rînduri, rînduri
De evi într-o fluidă și grea metamorfoză.

— Oricît de suverană, își dă părerea Gal,
Ar fi îmbălsămarea sub gerul coborît,
Știm oare dacă totuși pe-al veacurilor val
Sămînța omenească va rezista oricît ?!

— Să-accelerăm plecarea spre bolgia bolnavă,
Strigară-n cor năierii oceanelor astrale,
Spre steaua de cenușă, și-mbătrînita-i lavă
Să soarbe-o nouă vlagă în măduvele sale.

— Așa e! comandantul răspunse-ntr-un tîrziu,
Povestea este tristă și-n lacrimă încape,
De-aceea vreau a voastră părere să o știu,
Spre-a naviga pe clare și măsurate ape.

— Eu cred, propuse Edna, nucleul degerat
Să-l bombardăm concentric cu plasma nucleară,
Din care-atîtea globuri de jar am concentrat,
Cînd în eter făcut-am noi Terre să răsară.

★

...În oameni prinde forme de strigăt nerăbdarea...
Și iată mici rachete spre soarele agonic
Se-ndreaptă, să-mplinească mai repede chemarea
Planetei adormite și-ntr-un ciclon mezonic

Își pregătesc pumnale de mitic meteor
Și-al nuclearei forțe burghiu se înșurupă.
Vulturi, văpăi, vulcanii renasc renăscător,
Cînd din nucleu lumina începe să erupă.

Explozii cîntă-n marea de fontă dezmorțită
Și-atomicele larme dezlănțuite-n ea,
Nuntind, pornește dansul renașterii. Proptită
Cu fruntea-n mii de grade, se-aprinde recea stea.

Magnific dimineața visată prinde cheag
Și navele din gheara reptilelor solare
C-un spasm se depărtează, se-alungă, se retrag,
Privind a biruinței domesticită floare.

Dar iată, magma-n fulger se arcuiește-o clipă
Și-un rîu torid prin spații de ani-lumini pătrunde
Și una dintre nave în pulberi se-nfiripă,
Un orb castel săpîndu-și prin siderale unde.

Și Horn în Cosmos cade sub lespezi de octavă.
În neagra simfonie a ochilor ce mor
Dospește-o auroră și-eroica epavă
Neantul îl sfîșie cu-al ei atlantic zbor.

Contemplă Gal cavoul ce-n viitor se-mplîntă :
Sămînţă de lumină pe-ndoliatul cer,
Iar Edna cu durerea în ochi se ia la trîntă
Cu tainica-i iubire surpată în eter.

★

Ca în străvechea carte cu basme de-altădată,
Din somnul greu, din gerul tăcutului amurg,
Treptat se redeşteaptă planeta îngheţată,
Redevenind al vieţii teluric demiurg...

★

Terestre astronave, zburaţi acum departe
De lumea înviată din lunga letargie !
Aproape însă zboară prin spaţii reci, deşarte,
Tu, viu mormînt al humei, rachetă albăstrie
Al unui nou şi tragic Icar pe nume Horn !

TOT COSMOSUL, EU, OMUL,
CU PLUGUL MEU RĂSTORN !

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri Științifico-Fantastice

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

PREŢUL 1 LEU
• IUNIE 1966
41 007